

Έρση Σωτηροπούλου

RENE MAGRITTESTRASSE

Απάντηση στο Σ. Σκαρσή για τον «Θαλασσινό»

Κυττάζω τα βιβλία μου με λοξό μάτι
Σκύψε ταρά –
Ταραταμπούμ
σου τα χαρίζω.
Γυρίζει ανάποδα
ή του
Κυττάζει τα βιβλία μου με λοξό μάτι.

Όλο ορμή
σαν τίποτα και σαν βοή
χύνεται
α
ρ
ε
μ
η
λ
ά
κ!

Λέγοντας
από την κοιλιά της αυγοθήκης
Η οδός Σμύρνης πάνω στο πιατάκι μου
Η οδός Αράτου εντελώς θαλασσινή
αφήνει την Αίγυπτο
με το θείο βρέφος στα χέρια.

Όταν το ασπράδι
βαρετό και πολύ και παλιό
(πέτα πλαγίως και πες μου ένα ποίημα)
Όταν ο κρόκος
τολμηρός και βαθύς και μικρός
Όταν το σπίτι του ανθρώπου
χτυπώντας τους τοίχους
δεξιά; αριστερά;
πέφτει στο πάτωμα
κουβάρι. Εδώ;
Ουρλιάζει:
Η πετσέτα; Η πετσέτα!
Όταν το μέλλον της ανθρωπότητας
κατά κάποιο τρόπο
Όταν ο πωλητής σ' εμπνέει
ή η πόλη το ίδιο
Pronto! Να κατέβουμε μαζί τις σκάλες θέλεις;

Όταν δρόμοι
Όταν β α τ
Όταν σπίτια
Όταν πρωί

Καπνίζεις για όλα τα φανάρια.
Κυττάζω το κεφάλι μου κάθετα
Ένας Kingkong παίζει πιάνο
ή μαθήτρια.
Φύλλα 6, 1978

ANEMOMANIA

Futjiyama
Είναι ένα χάπι στο χέρι,
Αέρας μέσα στο στο σπίτι.
Ανοίγω την πόρτα και φωνάζω
Λαλένια
Σε πολλούς ομόκεντρους κύκλους.

ΡΩΤΗΣΕ ΤΟ Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΕΙΠΕ Η ΜΑΙΡΥΛΙΝ

Είσαι ο γενικός σκύλος
Η πιο μεγάλη η πιο τρομερή φοβερή σκοτεινή αίσθηση της πιο μεγάλης πλατείας.
Σκύβοντας λίγο
ή περισσότερο πίσω
το ζωντανό μέρος
και λίγο μαλακό πεθαμένο
Θ' αφήσει τον πάτο;

Ή το δωμάτιο θα γυρίσει ανάσκελα
σαν μύτη κουταλιού;
Ποια θα είναι η γενική εικόνα για την κατάσταση;
Θα μου κάνεις άλλες ερωτήσεις;

Αρχίζει να πρήζεται σε γαλάζιο φόντο
το πιο μεγάλο πιο κίτρινο πιο μαύρο
οι πιο πολλές πεταλούδες.

Περ. Υδρία 20, 1978

Βούλα Επιτροπάκη

ΠΕΔΙΟ

Πίσω απ'τη γλώσσα
παραμόνευε η –λογία
και άλλες κλαδηρίες
όπως ερωτευόντανε
το γάμμα και τα σίγμα
(αγκάλιασέ με)
στις βραγιές
των συλλαβών
τέλος της μιας
αρχή της άλλης
λέξης.

καθώς παιζόταν
πρώτη η πράξη
ω η αγάπη
πώς κατάλυσε τα μέλη μας
φτεροκοπούσαν έπεα
στις αρτηρίες
ξύπνησ' η φύση
αρχέγονη

μα για να παίξεις

πρέπει να βρεις εμένα
να σε πιστέψω.

ΧΡΟΝΟΙ

γιατί το κάθε τι στον κόσμο
έχει και τη δικαιοσύνη του

ως για να παίξω
έπρεπε πρώτα να σε βρω
να σε πιστέψω.

*

κατά πού πέφτουνε τα μέρη σου
πότε γκέμι
πότε κουβάρι
τυλίγεται η απόσταση

άλλοτε συλλεγμένη του μυαλού
άλλοτε του νερού

κυλά καιρός
στ' αυλάκι σου

ρυτίδα.

*

καθώς σκοντάφτω
κι ας ισορροπώ

μια στο βουνό
μια στο μυαλό
μια στο προσήκον μέτρο

βήμα το βήμα ο καιρός
μου σκάρωσε το σχήμα σου

πότε στην άμμο πότε στο χαρτί
πότε που έγχειρα στο νόμο σου
πότε απουσία τόση

κι άλλη τόση

πετρούλα
λέξη

μες στα χέρια μου
να παίζω

κισκιντάκι

*

ό τι μισή αλήθεια
ψέμα

μα αρχαία η Γλώσσα
ψέμα δε γνώρισε

και για να κοινωνούν τα γράμματα
τη ράχη των πραγμάτων

με τις λέξεις

έπρεπε πρώτα να με βρεις
να με πιστέψεις.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Μέρα η Νύχτα
ξημερώνουν τα κενά
στη χάση σου
γεννιούνται οι Ώρες
από τη Θέμιδα ως τη Δίκη
όσο και να καλοζυγιάζει η προφορά
γέρνει το βάρος σου
ελαφρά
το νόημα

στη νομηνία και τη γέμωση
ευλαβούμαι

τη σιωπή
Του λόγου σου

κουβέντα στην κουβέντα ζω
-γραφίζω στην αυλή των συλλαβών

και στρογγυλεύει
λάμποντας
κορόμηλο η αγάπη...

Τα μέρη του Λόγου, Ταξιδευτής 2016